

* * *

Підступно поранені крила –
Лютнева на них сивина...
Стікає сльозою по тілу
Війна...

Як грім серед мирного неба,
Промчали ракет табуни...
Кому і навіщо це треба?!
Москвинам...

Ерефія, відьма зрадлива
(Сестрою назвалась вона),
Залізла у серце і тіло
Сама...

Її не прохали про поміч,
Не звали у наш мирний дім...
Прийшла, то тепер нехай здохне
У нім!

Мені ця «матрьюха» – до д...пи!
В обличчя плюю русні!
Мерзенній межа – халупа
В багні!

А рідна моя Україна
Долала віки орду
Й ось знову ножі освятила:
«Я йду!»

Іде, оживає, міцніє...
У люті страшна вона...
Ти смерть, клятий враже, сіяв?!
То на!

23.06.2022